

Corina CERNEA
și
Igor LUNGU

care i-a fost foarte dragă în propria ei copilărie. Dar de ce nu se reeditează? a întrebat ea) au fost jucate cu sinceritate de Igor Lungu, iar rostirea versurilor a fost aproape ireproșabilă, cu accente bune, corecte. L-a secundat, jucând, pe rând, cu sensibilitate, o mulțime de personaje, Corina Cernea, care a adăugat, cu o rapiditate uimitoare, costumului ei negru-maiou, câteva elemente strict necesare fiecărui personaj: o pălărie de cow-boy, o mustață de profesor bătrân, un chipiu de căpitan, o perucă de... maimuțică sau un costum de beduin... Cei doi comunică excelent, și ei între ei și cu micii spectatori care-i îndrăgesc, furați de aventurile lor incredibile. Spectacolul are ritm susținut, e alert și vioi. Copiii participă permanent, nu zgomotos, ci afectiv, până la final, când, alergând să

prindă baloanele colorate care le pică... din cer, se strâng în jurul celor două personaje și dansează cu ele...

P.S. După ce, câțiva ani, Teatrul din Oradea n-a făcut nimic să-și atragă publicul, de mic, spre spectacole, iată, acum, după *Harap Alb*, chiar și cei de la grădiniță vor afla că în orașul lor mai este un teatru, pe lângă „Arcadia”, cu care sunt foarte obișnuiți. „Doamne-ajută” spunea o educatoare la sfârșitul reprezentației. Și noi spunem la fel.

Teatrul de Stat Oradea, Sala Studio – Apolodor, pinguinul călător, adaptare liberă după Gellu Naum de Oana Cernea. Regia artistică: Ion Măinea. Scenografia: Oana Cernea. Mișcarea scenică: Victoria Bucun. Cu: Igor Lungu și Corina Cernea. Premiera: februarie 2002.

*„Doamne, Dumnezeuul meu,
de ce m-ai părăsit?”*

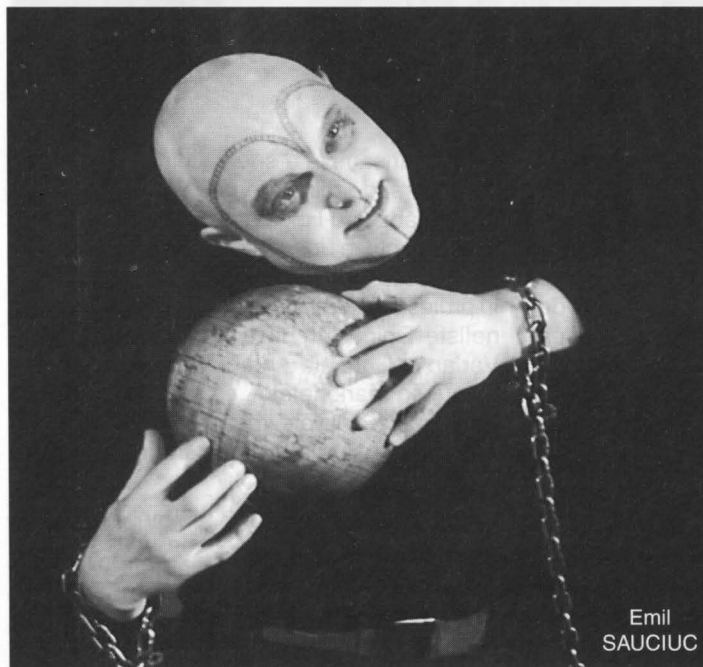
Așa se încheie acest spectacol mai puțin obișnuit, din sala Studio a Teatrului din Oradea, spectacol conceput și realizat în întregime de actorul Emil Sauciuc. „Eli, eli, lamma sabachtani...” sună dramatic, în liniștea sălii... Și are ceva dintr-un avertisment

trist și înduioșător pentru cei din teatru, care știu că există perioade în viața unor actori în care pare că au fost uitați...

Reîntors la Oradea după o ședere de mai mulți ani în Italia, Emil Sauciuc cunoaște într-un cu totul al mod prețul muncii neîntre-

rupte și al odihnei binemeritate. Văzând că are o pauză ceva mai mare, el s-a gândit s-o umple cu munca și gândul – adică, de ce nu, cu un spectacol care va continua astfel ceea ce începuse să învețe în Italia, cu pricepuți maeștri japonezi... Așa s-a născut acest spectacol-dans *Butó* –, despre care nimeni dintre noi nu auzise măcar... Am fost, așadar, curioși să vedem la ce ne invită Emil...

În sunetele tulburătoare ale *Carminei Burana* (și al altor melodii ciudate pe care nu le-am recunoscut), actorul, având un singur scaun la îndemână, un lanț, o perucă și propriul său trup și chip, ne-au luat martori la un fel nu mai puțin ciudat de a se plia după mișcarea fină a gândurilor lui... Un glob în mâinile lui, o stranie impresie de Atlas purtând pe umeri o lume... de care actorul se apropie când cu iubire, când cu teamă, când cu neîncredere, când cu optimism... Pe bandă (de ce nu pe viu, m-am întrebat, emoția fiind mult mai mare la auzul glasului?) se aud cuvinte, fragmente din poezii și poeme, aforisme, gânduri înțelepte despre OM, despre dragoste atotmăduitoare... atotvindecătoare...

Emil
SAUCIUC

Actorul din fața noastră dispare încet-încet și, furați de miraculoasa prezență, aproape că nu mai distingem, ca în transă, decât mișcarea lentă a unui ghem de energie, un flux de bunăfăte, mișcându-se cu o lentoare explicabilă pentru cursul lent al gândului și frământării artistului. Nu e dans obișnuit ceea ce vedem, nu e simplă mișcare, e o mișcare dirijată cu un încetinitor, în directă legătură, parcă, dacă nu cu transcendentul, oricum, cu spiritul, cu inefabilul. Și te lași furat de propriile gânduri, urmărindu-l pe actorul care îți comunică fără să-ți vorbească, și te lași cuprins de emoție, fascinat de forța lui, de credința cu care ți se adresează.

Poate să nu-ți placă ce vezi, poate să nu înțelegi, dar în seara premierei, o sută de spectatori (cam patruzeci peste capacitatea sălii) au respirat o dată cu el, cu actorul, s-au lăsat în voia lui, aplaudând entuziasmat, la sfârșit, acest act artistic neobișnuit.

Ajutați și de eseul actorului (publicat în caietul-program), spectatorii au înțeles că acest tip de dans BUTÓ propune o nemiloasă introspecție în zonele cele mai ascunse ale sufletului uman – adesea în tenebrele lui –, că nu poate fi judecat cu măsurile obișnuite și că exprimă tulburător meditațiile omului despre dragoste, suferință și moarte, despre iubire și credință. Și mai află că acest gen de spectacol nu se adresează nicidcum doar inițiaților, elitei, ci tuturor celor capabili să se lase luați de mână și duși în imperiul gândului, în conul de lumină al universului spiritual.

Teatrul de Stat Oradea. Spectacol de teatru-dans BUTÓ– Nu judeca, nu condamna, iubeste!, conceput și susținut de actorul Emil Sauciuc. Premiera: februarie 2002.